

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 815: Nếu Đối Với Chúng Sanh Tôn Trọng Thừa Sự, Tức Là Tôn Trọng Thừa Sự Như Lai

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 069)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Phẩm Hạnh Nguyên nói: Nếu Bồ Tát có thể tùy thuận chúng sanh, thì chính là tùy thuận cúng dường chư Phật. Nếu đối với chúng sanh tôn trọng thừa sự, thì chính là tôn trọng thừa sự Như Lai. Nếu làm cho chúng sanh sanh tâm hoan hỷ, thì chính là làm cho tất cả Như Lai hoan hỷ. Cho nên, thực hành Lục độ, chính là sự sám vạy.】

Điều này chúng ta có thể làm được, đây là thuộc về sự sám, tương này thì thô hơn rất nhiều. Nhưng phải có sự nhẫn nại, phải có nghị lực, chân thật đi làm, đó mới gọi là sám hối. Không phải mỗi ngày đem kinh văn niệm vài biến thì đã là sám hối rồi, đó là giả, cái đó không có tác dụng; phải chân thật đi làm cho bằng được, thì mới là pháp sám hối chân thật. Tùy thuận chúng sanh, trong kinh nói là “hằng thuận chúng sanh”, thuận không phải là thuận một cách thỉnh thoảng, không phải là thuận trong một thời gian ngắn, mà là “hằng thuận”, hằng thuận trong thời gian dài, cho dù là hoàn cảnh vô cùng ác nghịch, cũng không sanh khởi mảy may tâm oán hận. Thời xưa ở Trung Quốc chúng ta khi nói đến đạo hiếu, mọi người đều biết người xưa luôn lấy vua Thuấn làm đại biểu. Vua Thuấn có sự thực hành đặc biệt như thế nào? Con người này quả thật đã đem hạnh “hằng thuận chúng sanh” trong phẩm Phổ Hiền Hạnh Nguyên làm được rồi. Ngài phạm việc gì cũng không oán hận người khác, luôn luôn có thể quay đầu lại tự phản tỉnh chính mình. Mẹ ngài mất sớm, cha cưới một người mẹ kế, mẹ kế sanh được một người em trai, người mẹ kế có tâm thiên vị, thương yêu đứa con do chính mình sinh ra, nhưng lại đối xử với ngài vô cùng khắc nghiệt, nhưng ngài có thể nhẫn nại. Không hề nghĩ rằng mẹ kế đối xử với mình không tốt, ngài không hề nghĩ đến; ngài chỉ nghĩ rằng bản thân mình không biết cách làm người, bản thân mình chưa làm tròn đạo hiếu, ngài có thể quay đầu lại suy

nghĩ như vậy. Những tháng ngày đó, những gì chúng ta nhìn thấy trong lịch sử, người bình thường không thể nào nhẫn thọ nổi. Người cha sau này nghe theo lời của mẹ kế, cũng không thích ngài, thậm chí đã bao nhiêu lần muốn hại chết ngài. Thế nhưng người em trai đó rất thông minh, người em trai rất tôn trọng anh, và cũng đã giúp đỡ ngài không ít, đến cuối cùng cả gia đình đều bị ngài cảm hóa. Sau này vua Nghiêu biết được sự việc này, biết được đất nước của mình xuất hiện một bậc hiền nhân như vậy, liền thỉnh ngài ra [gánh vác việc nước], nhường ngôi vua lại cho ngài, và gả hai người con gái cho ngài. Có thể hiếu thuận với cha mẹ, thì sẽ có thể tận trung với đất nước, thì có thể yêu thương bảo vệ bá tánh. Cho nên sự nhẫn nhường đó là đã đạt đến mức rất ráo, “hằng thuận chúng sanh” thật sự ngài đã làm vô cùng viên mãn, nhẫn những điều người khác không thể nhẫn, từ trước đến nay chưa từng có mấy may ý niệm oán trời trách người, một chút ý nghĩ này đều không có, trong mỗi niệm đều là sửa đổi lỗi lầm để làm mới bản thân. Vì sao mình không nhận được sự vui lòng của cha mẹ? Ngài luôn tự suy xét từ phía bản thân mình, không nghĩ đến việc người khác trách tội mình ra sao, cho nên trải qua thời gian dài, mọi người đều bị ngài cảm hóa. Cho nên phải tùy thuận chúng sanh, phải hằng thuận chúng sanh.

Tùy thuận chúng sanh tức là cúng dường chư Phật, ở trong đây có hai tầng ý nghĩa : Thứ nhất là Pháp cúng dường trong “Quảng tu cúng dường”, Pháp cúng dường thì điều đầu tiên là y giáo tu hành cúng dường, Phật dạy chúng ta tùy thuận chúng sanh, chúng ta thật sự làm rồi, đây là y giáo tu hành cúng dường, đây là cúng dường chư Phật. Ý nghĩa thứ hai, tất cả chúng sanh đều là vị lai Phật, chúng ta tùy thuận lẽ nào lại không phải là cúng dường chư Phật ư? Tất cả chúng sanh đều là thiện tri thức hiện tiền của chúng ta, chúng ta chung sống cùng tất cả chúng sanh, thì mới có thể chân chánh làm được đoạn ác tu thiện, mới có thể thành tựu công đức viên mãn của chính mình. BẠN RỜI KHỎI TẤT CẢ CHÚNG SANH, thì đi đến nơi nào để tu hành? Cho nên ý nghĩa này rất sâu.

Nếu đối với chúng sanh tôn trọng thừa sự, tức là tôn trọng thừa sự Như Lai. Phía trước nói chư Phật, chỗ này nói Như Lai, ý nghĩa không giống nhau. Chư Phật là nói từ trên Tướng, Như Lai là nói từ trên Tâm Tánh, Như Lai là Tánh đức. Vì sao phải tôn trọng tất cả chúng sanh? Thừa sự tức là phục vụ, người hiện nay chúng ta gọi là phục vụ. Vì sao chúng ta phải phục vụ tất cả chúng sanh? Là để khai phát Tánh đức. Nếu như bạn tự mình minh tâm kiến tánh, bạn nhất định sẽ giống như chư Phật Bồ Tát vậy, toàn tâm toàn lực đi phục vụ cho

tất cả chúng sanh trong pháp giới. Chúng sanh có Cầm, Phạt Bồ Tát liền có Ứng, từ trước đến nay chưa từng có trường hợp nào bị luống uổng, cái gọi là “Trong cửa nhà Phật, không bỏ sót một ai”. Tôn trọng thừa sự, sự phục vụ này không phải là làm cho có lệ tùy tiện, mà là cung kính, tận tâm tận lực, đây gọi là tôn trọng. Nếu làm việc không tận tâm tận lực, mà chỉ làm một cách tùy tiện, qua loa đại khái, thì như vậy là không được, điều này không phải là xứng tánh tu hành. Xứng tánh khởi tu, Tánh đức là chân thành, là cung kính, tận tâm tận lực. Do đây có thể biết, Bồ Tát bắt buộc phải thông qua Tu đức thì mới hiển thị ra Tánh đức. Câu phía trước, nếu đối với chúng sanh tôn trọng thừa sự là Tu đức, câu phía sau hiển thị Tánh đức của bạn.

Nếu làm cho tất cả chúng sanh sanh tâm hoan hỷ, thì chính là làm cho tất cả Như Lai hoan hỷ. Chúng sanh hoan hỷ, vì sao Phật liền hoan hỷ? Một người có thể làm cho chúng sanh hoan hỷ, không dễ dàng! Chúng ta hiện nay đi ra bên ngoài, đều làm cho tất cả chúng sanh chán ghét, như vậy thì làm sao họ có thể sanh tâm hoan hỷ cho nổi, họ chỉ thêm chán ghét chúng ta mà thôi! Do đây có thể biết, người có thể làm cho tất cả chúng sanh hoan hỷ, nhất định là đệ tử Phật chân thật y giáo phụng hành, đó không phải là giả, thì mới có thể làm cho tất cả chúng sanh sanh tâm hoan hỷ, điểm này vô cùng quan trọng. Con người chúng ta ở trong xã hội, không thể rời khỏi xã hội để sinh tồn đơn độc, không thể rời khỏi quần thể đại chúng. Do đây có thể biết, giữa người và người chung sống với nhau đây là một đại học vấn, nền giáo dục thời cổ đại của Trung Quốc, đã đem điều này xếp vào hạng mục đầu tiên trong giáo dục, vô cùng coi trọng. Bạn nên học làm người trước, sau đó mới học làm việc, đem việc làm việc xếp ở phía sau. Khổng Lão Phu Tử dạy học bốn môn học, có thứ lớp trước sau. Thứ nhất là Đức hạnh, Đức hạnh là đại căn đại bản của việc làm người. Thứ hai là Ngôn ngữ, nói chuyện là học vấn, người biết cách nói chuyện, người ta rất hoan hỷ, đi đến đâu cũng được người giúp đỡ; người không biết cách nói chuyện, vừa mở miệng liền đắc tội người, liền kết oán cừu với người, không đội trời chung, rắc rối to rồi! Cái gọi là miệng là cửa ngõ của họa phúc, người biết nói chuyện thì được phúc báo, người không biết nói chuyện thì gặp tai họa, nói chuyện không dễ dàng! Cho nên phu tử dạy học, ngôn ngữ được xếp ở vị trí thứ hai. Thứ ba là Chánh sự, chánh sự tức là làm việc, cũng chính là kỹ năng kỹ thuật mà ngày nay chúng ta nói đến, là cái năng lực để tương lai bạn mưu sinh ngoài xã hội. Cuối cùng mới là Văn học. Bạn xem Khổng Lão Phu Tử vô cùng coi trọng hiện thực, cuộc sống cơ bản của bạn còn lo chưa xong, thì còn đàm luận

văn học gì nữa! Bắt buộc cuộc sống vật chất của bạn không có vấn đề, văn học là đời sống tinh thần, trước tiên trên đời sống vật chất phải đảm bảo được mức ấm no cơ bản, sau đó mới chú trọng đời sống tinh thần, đưa tiêu chuẩn cuộc sống nâng lên cao. Hơn hai ngàn năm trước, cổ thánh tiên hiền của Trung Quốc chúng ta đã chỉ dạy đại chúng như vậy. Phật pháp dạy người cũng là như thế.

Lúc chúng tôi mới học Phật, Lão sư nhìn thấy người hiện nay đều không hiểu lễ, thế là ngài rất từ bi, các đồng học chúng tôi cũng yêu cầu, thỉnh ngài chọn ra vài thiên trong “Lễ Ký” để giảng giải cho chúng tôi. Lão sư đặc biệt nói với chúng tôi, thời đại của chúng ta đã không còn bàn đến việc học lễ nữa đâu, không nói đến nữa. Nhưng học một chút thì có một chỗ tốt, chỗ tốt gì vậy? Hy vọng khi chung sống với đại chúng trong xã hội, đừng để người ta chán ghét bạn, chúng ta có thể đạt được mục đích này, thì coi như là không tệ rồi. Cho nên ngài đã giảng cho chúng tôi một chút, tự ngài cũng đã biên soạn một cuốn sách nhỏ, gọi là “Thường Lễ Cử Yếu”. Chúng tôi đem cuốn “Thường Lễ Cử Yếu” in kèm ở phía sau cuốn “Tịnh Tông Đồng Học Tu Hành Thủ Tắc”. Mục đích là ở đâu? Đây là những lễ tiết cơ bản nhất cần phải hiểu. Không hiểu được, quả thật tự bạn sẽ không biết được, người khác chán ghét bạn, không hoan hỷ bạn, không hoan nghênh bạn. Cho nên nói cái lễ tiết cơ bản nhất này phải thấu hiểu. Đây là nói có thể làm cho tất cả chúng sanh sanh tâm hoan hỷ, tất cả chư Phật hoan hỷ.

Bởi vì đạo lý này, Đức Phật dạy Bồ Tát tu Lục độ, Lục độ chính là sự sám. Dạy bạn tu Bố thí, dạy bạn tu Trì giới, Trì giới chính là giữ pháp, giữ quy củ, cái nghĩa này là nghĩa rộng, không phải là nghĩa hẹp, giữ quy củ, giữ luật pháp, dạy bạn Nhẫn nhục, dạy bạn Tinh tấn, dạy bạn Thiền định, dạy bạn Trí tuệ, những điều này đều thuộc về sự sám.